YUNUS
PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Bu kitaplardaki resimlerde peygamberlerin yüzlerini göremezsiniz.
Çünkü Müslümanlar peygamberlere olan saygılarından dolayı
onların resimlerini yapmazlar.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1274/9
Çocuk Kitapları: 301/9

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin
Elif Erdem

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Salmat Basım Yayıncılık
0312 341 10 24

2. Baskı, Ankara, 2017

2017-06-Y-0003-1274
ISBN 978-975-19-6610-0
Sertifika No: 12931

Eser İnceleme Komisyonu Kararı
12.03.2015/39

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56 Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

YUNUS
PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Özkan Öze
Resimleyen: Sevgi İçigen

Uzun zaman önce,

Ninova adında güzel bir şehir vardı.

Allah, Ninovalılara her şeyin en güzelini vermişti.

En güzel evler, mis kokulu güller ve

en tatlı meyveler...

Ama Ninovalılar,
Allah'a hiç teşekkür etmiyorlardı!
Çünkü Allah'ı unutmuşlardı.
Onların çirkin putları vardı.

Ninovalılar, putlara teşekkür ediyorlardı!
Sadece Yunus putlara teşekkür etmiyordu.
Çünkü o Allah'a teşekkür ediyordu.
Putlara teşekkür etmek ne kadar saçma bir işti!
Yo! Yo! Yunus asla putlara teşekkür etmezdi.

Ve Allah Yunus'a bir görev verdi.
Ninovalılara Allah'a inanmaları
ve sadece O'na teşekkür etmeleri gerektiğini
anlatma görevi! Bu zor bir görevdi.

“Putların size bir faydası yok!” dedi Yunus!
“Onlara boşuna teşekkür etmeyin!
Bütün bu güzel şeyleri bize hep Allah verdi!
Zaten başkası veremezdi!
Sadece Allah’a teşekkür edin!”

Ninovalılar, Yunus'u hiç dinlemediler.
Onunla alay ettiler.
Ve kızdılar ve ona taş attılar.
Bağırıp aralarından kovdular.

“Sen bizim putlarımıza karışma!” dediler.
“Biz putları çok seviyoruz.
Bize her şeyi onlar verdi!”
“Hayır hayır!” dedi Yunus.
“Ben Allah’ın aranızdan seçtiği bir elçiyim.
Bir peygamberim ben!
Ne olur beni dinleyin, sözlerime kulak verin!”
“Ha! Ha! Ha!” diye güldü Ninovalılar!
“Delirmiş olmalısın!”

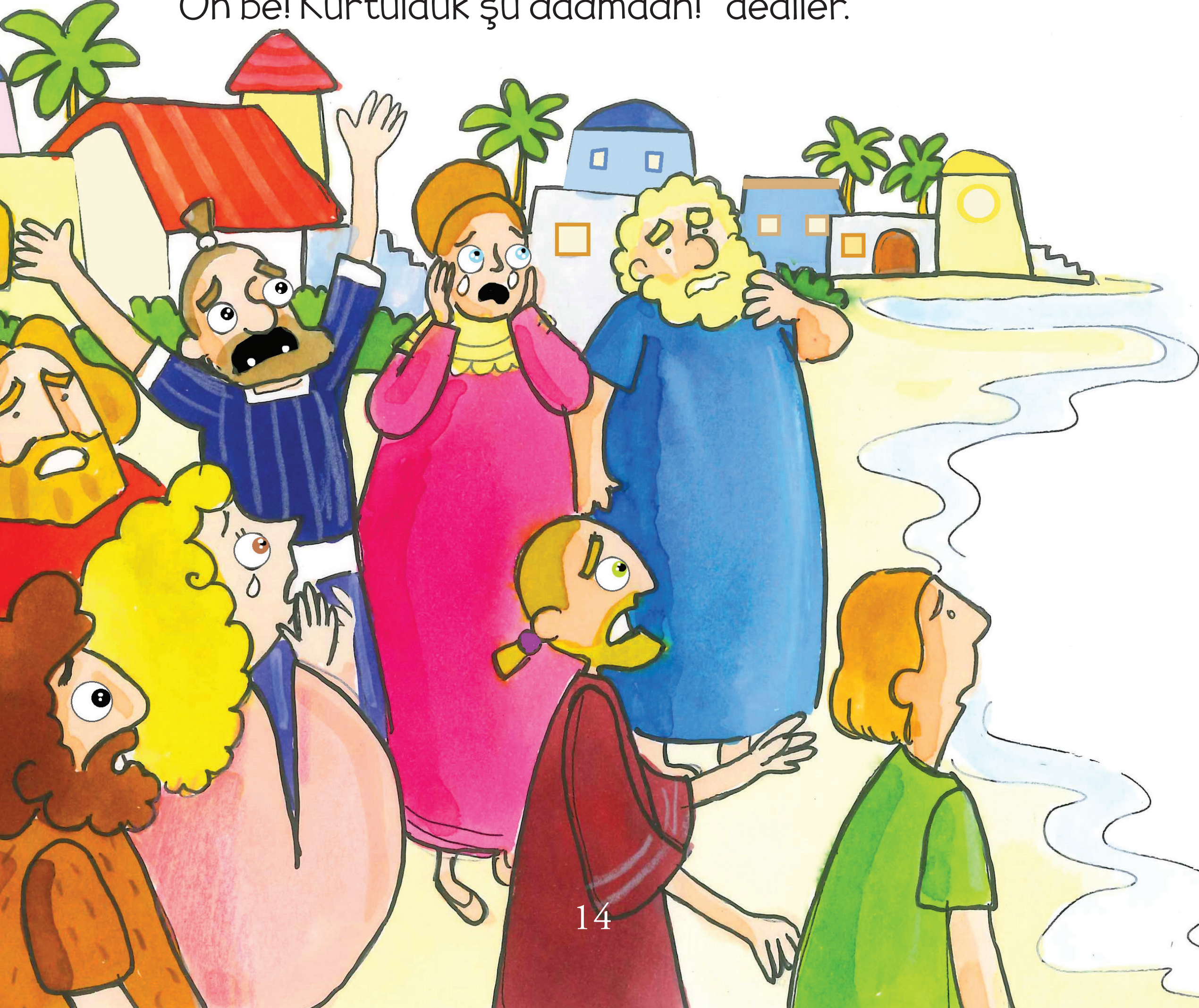

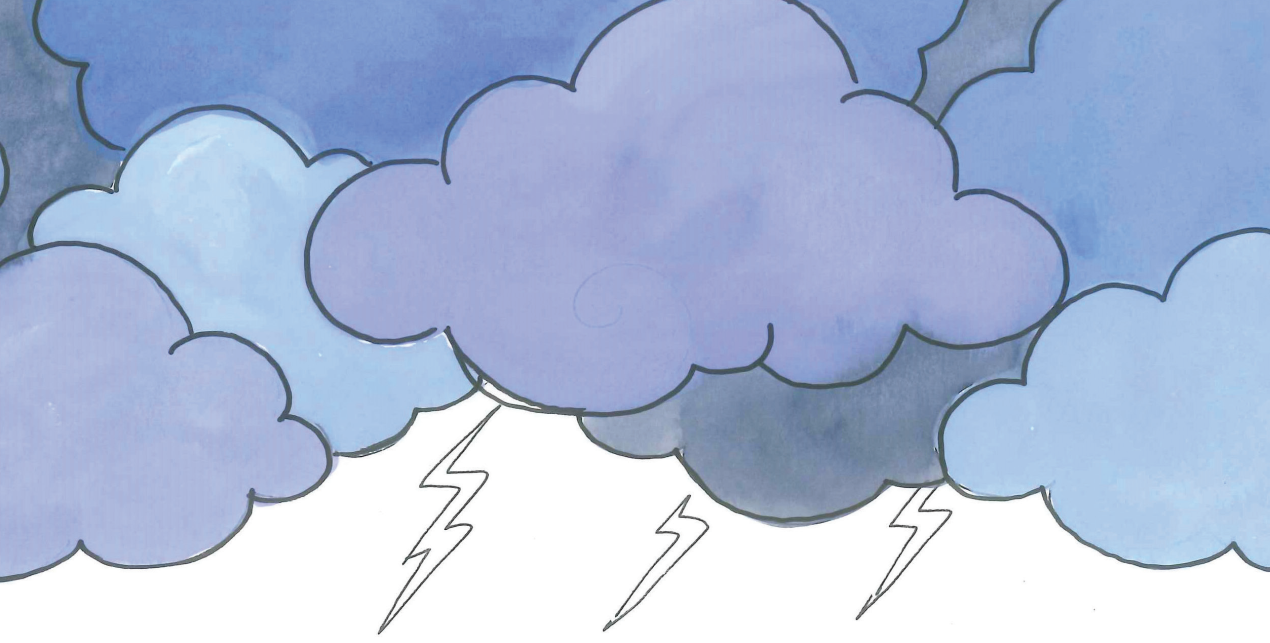
Yunus çok üzüldü. “Bu taştan, tahtadan putlar,
sizi duyamazlar!” dedi. “Hatta göremezler bile!
Böyle yapmaya devam ederseniz,
Allah sizi cezalandıracak!
“Sus konuşma!” dedi Ninovalılar.

Yunus Allah'a inanmaları için
yıllarca çalıştı, çabaladı.
Putlara tapmaya devam ederlerse
Allah'ın onları cezalandıracağını söyledi.
Ama kimse onu dinlemedi.
İkazlarına kulak asmadı.
Ve bir gün Ninova şehrini
terk etmeye karar verdi.

Ama bir hata yaptı; Allah'ın iznini beklemedi.
Ninova şehrinden ayrıldı. Oysa peygamberler,
Allah onlara izin vermediği sürece,
yaşadıkları şehri terk edemezlerdi.
Yunus gidince Ninovalılar sevindiler.
"Oh be! Kurtulduk şu adamdan!" dediler.

Ama sevinçleri uzun sürmedi.
Ninova şehrinin üzerini kapkara bulutlar kapladı.
Herkes çok korktu.
"Eyvah! Belki de Yunus haklıydı" dediler.
"Biz ona ne kötü davrandık.
Allah bize kızmış olmalı!"
Çok ağladılar, çok üzüldüler.
çok pişman oldular.
Ve çok dua ettiler.
"Allah'ım bizi affet,
Sen affetmeyi seversin!"

Allah onları affetti. Kara bulutlar dağıldı.

Allah'ın sıcak sarı güneşi,

Ninova şehrini yeniden aydınlattı.

Sonra bütün putları kırdılar.

Peki ama Yunus neredeydi?

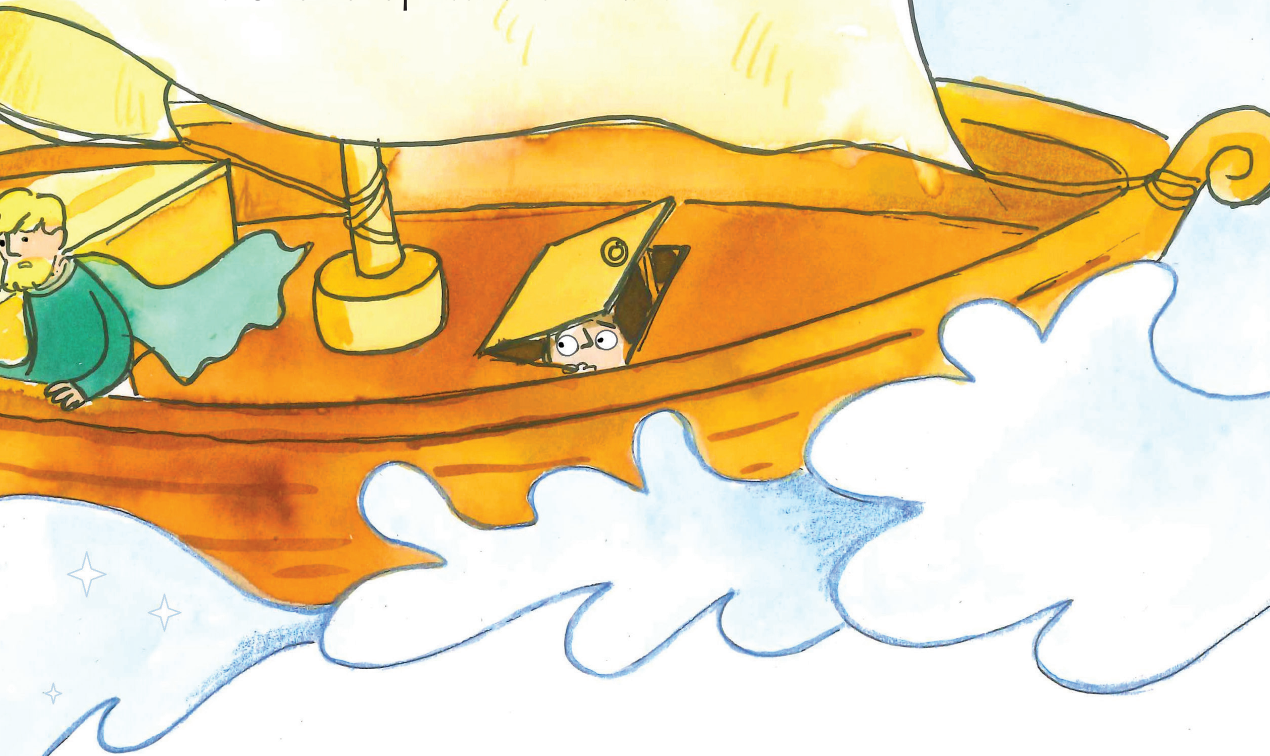
Yunus bir gemiye binmişti.
Önceleri deniz sakin ve sessizdi.
Sonra bir fırtına çıktı.
Gemidekiler çok korktu.
"Aramızdan birisi,
çok yanlış bir iş yapmış olmalı?" dediler.
Peki ama o kimdi?

“Kura çekelim!” dedi kaptan.
“Kime çıkarsa onu tutup denize atalım!”
Bir köşede sessizce oturan Yunus,
“Benim o!” dedi.
“Allah’ın izni olmadan Ninova’dan ayrıldım!”
“Sen iyi bir kimseye benziyorsun!” dedi kaptan
“Seni atamayız denize!”
Kura çektiler.

Kura, Yunus Peygamber'e çıktı.
Sonra bir kez daha kura çektiler.
Sonra bir kez daha.
Kura hep Yunus Peygamber'e çıktı.
Ve onu tutup denize attılar.

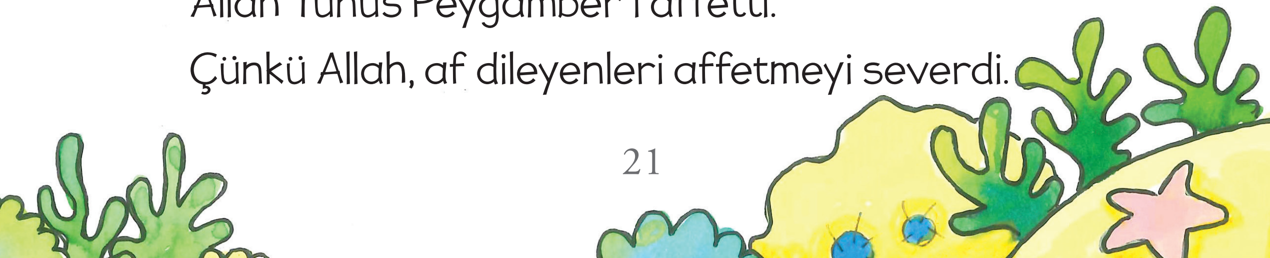

Yunus Peygamber denize düşünce fırtına dindi.
Çünkü Allah ona dinmesini söyledi.
Yunus, denizin ortasında bir başına kaldı.
Çok üzgündü. Ninova'yı terk etmemeliydi.
Derken kocaman bir balık geldi.

Kocaman balığın, kocaman bir ağzı vardı.
Ve Yunus Peygamber'i yuttu.
Balığın karnı karanlık ve sıcaktı.
"Allah'ım!" dedi Yunus Peygamber.
"Ben bir kabahat işledim, beni affet!"
diyerek çokça dua etti.

Allah Yunus Peygamber'i affetti.
Çünkü Allah, af dileyenleri affetmeyi severdi.

Kocaman balık sanki bir denizaltıydı.
Yunus Peygamber'i Ninova'ya geri getirdi.
Ninovalılar onu görünce çok sevindiler.
Yunus Peygamber de onları görünce sevindi.
Ninovalılar putları kırmışlardı.

Çünkü artık onlara tapmıyorlardı.
Güzel evler, mis kokulu güller
ve en tatlı meyveler için,
artık sadece Allah'a teşekkür ediyorlardı...